

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Tractatus De Libertatibvs Ecclesiae Gallicanae

Charlas, Antoine

Leodii, 1684

Cap. VIII. Concilia generalia sine consensu summi Pontificis habita non fuisse, vel robur non obtinuisse, ostenditur: & respondetur aliis objectionibus Joannis Launoii.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38227

Bellarmino fuisset adscriptum, contradictio suspicionem ingereret: Tamen peccati contra propriam conscientiam certam probationem non efficeret, cum potuisset diversitas ex diversis causis oriri; quantum igitur minus cum libri de Conciliis, & de Scriptoribus Ecclesiasticis diversis temporibus editi fuerint. Certè Bellarminus senex, & mortis vicinus hunc lapsum reparasset, si ejus sibi conscius fuisset, quando tam accuratè opera sua, solo veritatis amore inductus, recognovit.

C A P U T V I I I .

Concilia generalia sine consensu summi Pontificis habitata non fuisse, vel robur non obtinuisse, ostenditur: & respondetur aliis objectionibus Joannis Launoi.

1. **M**ihi, ut capite sexto dixi, perspicuum non est quàm intentione Launoius tantoperè defudaverit, ut convocationem primorum Conciliorum generalium Imperatoribus vindicaret. Si enim facti tantum veritatem defendere voluit, inutili labore tempus detrivit; cum factum nec tanti sit momenti, nec à quoquam negetur. Si laborem hunc suscepit, ut Papæ jus esse negaret convocandi Concilia, dum ad universæ Ecclesiæ bonum opportuna viderentur, apertam illius Primatui intulit injuriam; cum nihil magis ad Prælati cujusvis sive Politici, sive Ecclesiastici dignitatem, & auctoritatem pertineat, quàm ut eos, quibus præest, convocandi habeat facultatem, dum id recto suo regimini expedire judicaverit. Potestatem illam Metropolitanis, Primatibus, Exarchis, Patriarchisque tribuunt passim Canones, ut non nisi injuriâ summo Pontifici auferri queat. Si in id tantum nixus est quod Epistolâ primâ, & aliis declarat, ut convocationem ostenderet, non esse necessariò aliqua auctoritate faciendam, cur tantam operam contulit, ut Pontifices à primorum convocatione arceret, & eam Imperatoribus solis vindicaret? Accedit quod rem tentavit periculosam, factionibus faventem, quamque in regimen Politicum inferre ausus

11. C

Concilia
generalia
Gallie
731

252 TRACTATUS DE LIBERTATIBVS,
non fuisset. Scio equidem Episcopos aliquando ex communi
consensu convenisse, & ex occasione Concilia celebrasse;
sed vel adfuit, vel saltem subsequutus est assensus eorum, ad
quos convocatio pertinebat; aut factum præter ordinem,
in omni rectè constitutâ Republicâ servari solitum, non de-
bet in exemplum, vel in argumentum juris assumi.

2. Quidquid intenderit Launoius, & alii, quos secutus
est, verum semper est, ob primorum Conciliorum genera-
lium convocationem non posse excludi Summum Pontifi-
cem à convocandi jure; cum nullum habitum sit sine ejus
autoritate, vel assensu; eo scilicet modo, quem explicat
Bellarminus lib. 1. de Concil. cap. 12. *Ut possit etiam alius Pontifex
consentiente, Concilium indicere, quin etiam satis sit si indictionem factam
ipse postea ratam habeat, & confirmet.*

3. Concilia generalia quæcunque in Occidente habita sunt,
usque ad tempus diri, diuturnique schismatis inter Roma-
nos, & Avenionenses Pontifices, solius Romani Pontificis
autoritate indicta, convocataque fuisse neque ipse Launoius
negat. Itaque hæc convocatio Summi Pontificis jus validius
confirmat, quam impugnari possit ex Orientalium convoca-
tione. Cum enim non minoris sint dignitatis posteriora,
quam prima, siquidem omnia Ecclesiam universam repræ-
sentant, clarius elucet Pontificis in Occidentalium, quam
Imperatoris in Orientalium convocatione, autoritas. Illa
enim solus Pontifex congregavit, ista non sine Pontifice
Imperator. Extant de pluribus simul probationes, qualis
est ea, quam superiori capite adduximus ex Gregorio II.
sunt etiam de singulis, sed aliæ aliis magis expressæ, quales
sunt quæ sequuntur.

4. Concilium primum Nicænum à sancto Sylvestro cum
Constantino congregatum fuisse probat testimonium sextæ
Synodi Act. 18. sermone acclamatorio ad Constantinum his
verbis. *Constantinus semper Augustus, & Sylvester laudabilis magnam, at-
que insignem in Nicæa Synodum congregabant.* Quantumvis Launoius
conetur tom. 6. Epist. 1. hujus autoritatis pondus imminue-
re, nunquam poterit eam elidere. *Relata verba, inquit, illius sunt
tantum, qui Constantino Imperatori acclamavit anno post Nicænam Synodum
355. Si tantum adverbarentur, quantum favent Pontifici,*
non

non solius acclamantis, sed totius Synodi esse animadvertisset, nec enim aliter sentire potest, quicumque legit, quæ sermonem acclamatorium, in quo continentur, præcedunt; *Ista scilicet; Sanctum Concilium dixit: Piiissime, & tranquillissime Domine, sermonem acclamatorium ad Deo amabilem vestrum Potentatum juxta morem composuimus, & si placuerit pietati vestre, hunc perlegi jubete. Constantinus pius Imperator dixit: Acclamatorius sermo, qui compositus est à sancto vestro Concilio deferatur, & relegatur. Qui delatus est, & in his sermonibus ita relectus est. Concilium dicit, se sermonem composuisse; Constantinus ut à Concilio compositum excipit; Quis mallet Launoio credere dicenti, illius esse tantum qui Constantino Imperatori acclamavit? Hoc certè vel unicum testimonium sufficit ad evertenda quæcunque contra summum Pontificem afferunt, qui ejus autoritatem à primorum Conciliorum generalium convocacione excludunt.*

5. Si Concilium œcumenicum in sermone, cujus non alius est finis, ut nomen ipsum indicat, quam applaudere, satis sibi videtur honoris Imperatori deferre, dum Imperatorem cum Romano Pontifice conjungit ad congregacionem Concilii; Quis ab illa autoritate Romanum Pontificem audebit excludere? Certè si qua tunc fuisset opinio, quod pertineret ad solum Imperatorem Conciliorum convocacio, non defuisset vir aliquis prudens inter eos, qui sermonem vel legerunt, vel audierunt, antequam coram Constantino pronunciaretur, qui prædicta verba supprimenda esse monuisset; nec ea Imperator, ejusque Officiales neglexissent. At, inquit Launoius prolata sunt 355. annis post Concilium Nicænum; Ergone per illam temporis intercapedinem nulla fuerant habita Concilia generalia, ut non recurrente occasione oblivio delevisset ex omnium Episcoporum, & Imperatorum, eorumque Officialium memoria tam eximium Imperatorum jus? Solius ne Concilii Nicæni convocandi particeps fuit Romanus Pontifex? Adde quod etsi testimonium illud factum non probaret, jus tamen adstrueret, & Concilii œcumenici hac de re sententiam.

6. Chalcedonense Concilium jussu S. Leonis congregatum fuisse declarat Epistola Episcoporum Mœsiæ secundæ ad Leonem Imperatorem, quæ est 32. in 3. parte Actorum ejusdem

Concilii; *Quæ* (Fides) ad peremptionem Eutichiana vesania de humanatione saluatoris in Chalcedonensium Civitate multis sanctis Episcopis convenientibus PER IVSSIONEM LEONIS ROMANI PONTIFICIS, qui verè caput est Episcoporum, & venerabilis sacerdotis, & Patriarchæ Anatolii Concilio celebrato, sub duobus Imperatoribus confirmata est. Licet autem Anatolius cum S. Leone jungatur; præcipua tamen autoritas huic tribuitur verbis illis, qui verè Caput est Episcoporum. Cujuslibet enim Capituli Politici est cætera ejusdem corporis membra colligere: id ipsum indicant Litteræ Imperatoris Marciani ad S. Leonem, quæ habentur in prima parte Actorum illius Concilii num. 34. his verbis; *Superest ut si placuerit tua Beatinudini in has partes advenire, & synodum celebrare, hoc facere Religionis assidue dignetur.* Et S. Gelasius in Epistola ad Episcopos Dardaniæ, de Sede Apostolica ait; *Ut synodus Chalcedonensis fieret, sola decerneret.* Ubi hæc vox (sola) aliorum Patriarcharum, non autem Imperatoris interventum excludit. Quin etiam in ipsomet Concilio Chalcedonensi Act. I. Lucentius Apostolicæ Sedis Legatus, & Vicarius, asseruit; *Synodum sine autoritate Sedis Apostolicæ nunquam factam esse, nec fieri licuisse.* Paschasius etiam Legatus addidit, *de his esse Ecclesiasticas regulas, & Patrum instituta.* Quæ tronte in tam numeroso, tamque augusto Cœtu hæc dixissent, nisi fuissent omnino certa. Nam, quod suprâ observavimus, non loquebantur de re tam antiqua ut ex hominum memoria excidisset; aut coram hominibus aded juris sui negligentibus, ut non curarent, aut aded timidis, ut non audent jus indebitum Romano Pontifici tribuentibus contradicere.

7. Octavam Synodum convocatam fuisse ab Hadriano II, Papâ testatur Anastasius Bibliothecarius, qui interfuerat. Quia, inquit in præfatione hujus Concilii, Hadrianum alloquens, *superna providentia, quæ singula singulis ita distinguit temporibus; ut sanctos suos veluti splendentia quedam astra, non pariter, sed vicibus discretis, ad illuminationem Ecclesiæ suæ proferat, Apostolatum vestrum nostris temporibus quasi quoddam fulgidum sydus produxit, cujus tempore, ATQUE AVTORITATE sancta universalis, & magna synodus octava celebraretur.* Et Concilium ipsum in Epistola ad eundem Hadrianum; *Omnipotens Deus, inquit, & Rex universorum, qui PER SOLERTIAM VESTRAM, INTERVENTIONEM, AC IUDICIUM, SEV SYNO-*
DICAM

DICAM EXPOSITIONEM tam magnam, & universalem Synodum congregare dignatus est.

8. Illam Pontificis auctoritatem præ se ferunt verba Epistolæ Hadriani II. ad Imperatorem Basilium respondentis, relata in Act. 1. *Hæc curare cupiens, Apostolica Sedis decreti remedium requisivi Volumus ergo PER VESTRÆ PIETATIS INDVSTRIAM illis numerosum celebrari Concilium.*

9. Dum Launoius à confortio Imperatorum in convocandis Conciliis Pontifices verisimili ratione separari posse diffidit, hoc saltem efficere tentat, ut Imperator primas habeat. *Et quamvis (sic inchoat Epistolam octavam tom. 6. Ut Synodus haberetur octava, inter se penitus consenserint Basilius Imperator, & Hadrianus Pontifex; tamen Synodus, & Hadrianus ipse, Imperatori convocationem tribuunt. Si æquus esset inter Pontifices, & Principes Launoii animus, nonne hic octavæ Synodi, & Hadriani verba, maxima erga Imperatorem reverentiæ, ejusque dignitati, non potestati tribuenda dixisset, quandoquidem Epist. 9. tom. 7. Zachariæ Papæ dignitati, & non ejus auctoritati adscribit vocem ipsam auctoritas, & alias huic affines, ut jussio, mandatum, &c. quibus utuntur quamplurimi Scriptores, ad significandas summi Pontificis in depositione Childerici à Regno Franciæ, & evedione Pippini, partes. Sed tot extant in ejus operibus, ac præsertim Epistolis, quarum paucissimæ sunt in octo voluminibus, quæ adversus Romanum Pontificem non diriguntur, averfi ejus animi signa, ut legendis illis nemo delectetur, imò Autori ferè non succenseat, nisi qui erga B. Petri Successores malè sit affectus, eorumve dignitatem graviter ferat; Nemo ejus doctrinam, nisi cum cautela, & cum examine, ac justè ponderatam, suscipiat, nisi qui decipi velit.*

10. Licet autem non possimus omnia ejus dicta singulatim discutere; quia orationis cursus singulis, quibusque passibus esset interrompendus, neque id necesse sit, cum quæ jam attingimus, aut adhuc tractabimus, satis demonstrant, non dubia esse continuè habenda, quæcunque ille impugnaverit, nec, quæ profert, indiscussè amplectenda: tamen prætermittere non possumus ejus nonam primi tomi epistolam; quæ certè cum aliis quibusdam negati omninò ab eo Primatus

L. C

22
 certis
 le gallican
 CIII
 231

256 TRACTATUS DE LIBERTATIBVS,
tus Romani Pontificis suspicionem ingereret, nisi alibi, præ-
fertim tomi sexti epist. ult. animadversione prima se in ea non
esse sententia, declarasset, quamvis five de industria, five alia
intentione frequenter, ac multùm eum imminuerit.

11. Fortasè Launoius, qui tomi septimi epist. 7. Grego-
rium II. in traditione Patrum perquam versatum fuisse, ac Patrum
doctrinæ, ac Sedis Apostolicæ traditioni adhasisse, scribit: Et
meritò ut sanctissimum virum laudat, ut probet eum non prohib-
uisse tributa impio Leoni Hauro persolvi: eum traditionis
ignarum dixisset, si attendisset ad illa verba, quæ ipsemet ex
eo refert, quibusque testatur sanctus ille Pontifex; Imperator
cum Pontificibus uno consilio, ac sententia Synodos congregasse: sed quid res-
pondet autoritati jam citatæ Episcoporum, plusquam ducentis
annis, traditionis origini viciniorum. Sensit maximi ponde-
ris esse, ad confirmandum jus Romani Pontificis in convo-
candis Conciliis, Acta Synodi Romanæ tempore Theodoric
Regis, propter Symmachum habitæ; unde ab eorum im-
pugnatione abstinere non potuit, sed quas adhibuit machi-
nas? Non accusat falsi; Quæ illorum fortunata fors est, id
æquo Lectori sufficere arbitror, ut de illorum fide nihil du-
bitet.

12. Actorum Synodi verba sunt ista; Sancta Synodus apud Ur-
bem Romanam ex præcepto gloriosissimi Regis Theodoric diversis ex regionibus con-
gregata in Christi nomine dixit; Cum ex diversis Provinciis ad Urbem Romanam
convenire Sacerdotes Regia præcepisset autoritas, ut de his, quæ venerabili Pa-
pa Symmacho Apostolica Sedis Præsuli ab Adversariis illius dicebantur impo-
gi, sanctum Concilium judicaret legitime, Liguria, Emilia, vel Venetia-
rum Episcopis (quos ad præsentiam Principis ipse itineris ductus attraxit) con-
sulendi Regem incubuit necessitas, quâ hos voluisset ætate fractos, debilitate
corporis invalidos congregari: Respondit præfatus Rex piissimus bona conversa-
tionis affectu, plura ad se de Papa Symmachi actibus horrenda fuisse perita,
& in Synodi oportere, si vera esset inimicorum ejus objectio, judicatione consti-
tare: Memorati Pontifices, quibus allegandi imminerebat occasio, suggererunt
ipsum qui dicebatur impetitus, debuisse Synodum convocare, scientes, quia ejus
Sedi primum Petri Apostoli meritum, vel Principatus, deinde secuta justissime
Domini Concilliorum venerandorum autoritas singularem in Ecclesiis tradidit po-
testatem, nec antedictæ Sedis Antistitem minorum subjacuisse judicio in propo-
sitione simili facile forma aliqua testaretur. His Actorum verbis addit

Lat.

Launoius ; Memorati Pontifices , qui allegandi Provinciam susceperant , pro Symmachi defensione adferunt duo : convocandam ab eo , qui dicebatur impetius , fuisse Synodum , & Apostolica Sedis Antistitem minorum non subiacere iudicio. Ratio prior nec probatur , nec Theologia , nec Iuris Ecclesiastici principis probari potest. Theologia principia sunt , Scriptura , & Catholica Ecclesia traditio , &c.

13. Neminem fore arbitror qui credat veteres illos Liguriæ , Emiliæ , vel Venetiarum Episcopos , minùs quàm Launoium , Catholica Ecclesia traditionem tenuisse ; minùsve penetrasse quam potestatem Romani Pontificis Sedi primùm Beati Petri Apostoli meritum , vel Principatus , deinde secuta iustione Domini Conciliorum veneratorum autoritas tradidisset. Adversus Recentiores antiquorum auctoritate destitutos traditionem neget Launoius ; sed eam tam antiquis Pontificibus ignotam , nescio quomodo ausus sit dicere ; cum hoc sit traditionis indicium , aut ejus pars insignis , testimonium scilicet antiquorum Episcoporum , in Conciliis expositum.

14. Hoc etiam ipse sensisse videtur. Sed audi quid reponat ; Symmachi defensores ea in re modum excedunt , cum (*dicis opinor gratia*) sibi sumunt quod Symmachus , cuius refert , vel maxime sibi non sumit. Comoda respondendi ratio. De Launoio verissimè dici potest eum in multis modum excessisse , Episcopis autem de re gravissima tractantibus cum Rege potente , id temerè tribuitur. Notanda est parenthesis (*dicis , ut opinor , gratia*) quàm possint omnia cludi testimonia ; respondendo scilicet *dicis gratia* fuisse pronuntiata , id est fictè , aut perfunctoriè. At inquit Launoius , non conqueritur (Symmachus) quod Synodum non convocaverit , aut quod eam Theodoricus convocaverit. Egregia objectio ! Quomodo posset de congregatione Synodi conqueri , qui , ut congregaretur , Regis postulavit interventum.

15. Si de convocazione à Principe facta conquestus fuisset Symmachus , ejus , ut in propria causa loquentis testimonium vocaretur in suspensionem : nunc autem rejicitur testimonium Episcoporum , etiam contra proprias rationes loquentium. Ad Episcoporum enim dignitatem pertineret , ut juxta Launoii sententiam , à nemine pro ineundis Conciliis penderent. At illi , de quibus est sermo , ita jus illud ad se non pertinere cognoscunt , ut officium indebito præferen-

258 TRACTATUS DE LIBERTATIBVS,
tes honori, nolint etiam afferenti Principi, nisi scriptis confirmet, credere assensum Romani Pontificis datum fuisse, ut ab alio præter ipsum Episcopi convocarentur, quod Acta prædicta continent. Infelices illi qui Theologum Launoium non habuerunt; à quo sua jura ediscerent! ignavi, si ea non ignorantes, quod sibi servile jugum non imponeretur apud Regem hæreticum conquesti sunt.

16. Præterea, inquit Launoius, qua affertur ratio vitiosa est: à non distributo ad distributum procedit. At quis diceret Romanum Pontificem esse redactum esse ut ad dignitatis suæ tutelam accidentis indigeat falsitate. Imprudentes Episcopi, qui de rebus Ecclesiasticis cum Principe disputare aggrediuntur, cum Dialecticæ formulas non didicerint! vitiosè enim argumentantur ob ignorantiam legum Syllogisticarum. Nam eos sophismate Regem decipere voluisse, cum proprii juris dispendio, non apparet verisimile. Verum illi, & quidem meritò, ab universali ad particulare sub eo contentum argumentari sibi videbantur: à jure convocandi Synodos pro omnibus causis, ad jus convocandi pro illa causa, de qua tunc agebatur in singulari potestate, quam Romanus Pontifex ex Beati Petri merito vel Principatu, & Conciliorum autoritate habebat, utpotè plenà, continerentiebant eam, quæ ad congregandas pro re maximè ardua Synodos requiritur, atque aded non erat *accidentis fallacia*.

17. Quam deinde addit rationem Launoius, ea magis probaret non posse, quæ tunc facta essent in præjudicium adversus Romanum Pontificem trahi, eo quod necessitate fuissent extorta, non liberè admittenda. *Symmachus*, inquit, à *Theodorico* synodum cogi consensit; & consentire illius intererat plurimum. Si quidem ab objectis criminibus purgatus fuisset nunquam, & eam ob causam *Visigotus* Romanæ Ecclesiæ datus à *Theodorico* remansisset semper.

18. Sed quomodo Romani Pontificis Primatum non lædit Launoius, cum deinde probare conatur cæteros Episcopos Papa minores non esse? Si de ordinis potestate intellexisset, verum dixisset, sed de potestate jurisdictionis, seu judicandi loquitur. Respondet enim rationi petitiæ ab eo quod dixerant Episcopi *Theodorico*, nec antedictæ *Sedis* (Romanæ) *Antistitem* minorum subjacuisse *judicio*, Si etiam ad Episcopos in Concilio

lio congregatos orationem restringeret, errorem quidem proferret, sed magis tolerandum, quam dum ait; *Certum est ante omnia minores appellari non posse Antistes, quos, & Symmachus & Symmachi Decessores, Collegas, Fratres, Comministros, Consacerdotes, & Coepiscopos appellant, quibus nominibus Romani Antistes donant etiam Episcopos singulares extra Concilia. Similia in aliis quibusdam epistolis, & magis perspicua habet, quæ quomodo Primatum omnem, nisi fortè honoris, Summo Pontifici non abrogent, atque adeò cum fide non pugnent, difficile capitur, nisi quia ei alibi procurandæ Canonum executionis jus reservatur.*

19. Nota hic rursus, qualia sint argumenta Launoi. Ex eo enim infert Episcopos Papa minores appellari non posse, quod illos Papa Collegas, Fratres, Comministros, Consacerdotes, & Coepiscopos nomet. Eadem ratiocinatione concluderet non solum Sacerdotes non posse dici Episcopos inferiores, aut Diaconos Sacerdotibus, quia Presbyteri ab Episcopis in Synodis Diocæsanis appellantur Consacerdotes, & Diaconi frequenter Comministri, sed etiam (quod blasphemum est) Apostolos non fuisse inferiores Christo, qui eos fratres vocavit.

20. Cæterum inaniter cavillatur Launoius cum ait; *Ad Clerum ergo, Senatum, Populumq; Romanum flectenda est illa propositio, qua dicitur Apostolica Sedis Prasul minorum non subiacere iudicio. Quasi verò Episcopi, quorum sunt illa verba, ullam Theoderico de Clero, Senatu, Populove Romano mentionem fecissent, aut illos intelligerent nomine Synodi, quam à Symmacho convocari debere affirmabant.*

21. Ennodius Diaconus Ticinensis Apologeticum edidit pro Symmacho, & pro Synodo, ejus occasione habitâ, in quo ea, quæ dixerant Episcopi, adhuc clarius explicat, his verbis; *Aliorum fortè hominum causas Deus voluerit per homines terminare. Sedis istius Prasul suo sine questione reservavit arbitrio. Voluit B. Petri Apostoli Successores CÆLO TANTVM debere innocentiam, & subtilissimi discussoris indagini inviolatam exhibere conscientiam.* At Launoius non isto testimonio, quod lucidissimum est, illustrandam censet, quam in sensum alienum deflectere conatus est, Episcoporum doctrinam; sed postquam illam obscurare tentavit, ex ea

L. C

certis
de Gallianis
C III
731

260 TRACTATUS DE LIBERTATIBVS,
istius lumen obumbrare nititur. Episcopis objecerat, eos pro-
positionem suam traditione non probare: nunc eos traditio-
nem non ignorasse asserit, ut adstruat, Ennodium ignora-
se traditionem. *Quis contenderet Laurentium Mediolanensem, Petrum Ra-
vennatem & ceteros Antistites maturioris aetatis viros, senes alios Romana Ec-
clesia traditionem ignorasse, quam unus Ennodius in Gallia, vel in Liguria na-
tus annos 30. scivisset. Sed, quaecunque Launoius objicere po-
test Ennodio, eliduntur ipsamet ejus confessione, quando-
quidem ait; Romana Synodus quinta Ennodii libellum probando suum se-
cit.*

22. Sanctus etiam Avitus Episcopus Viennensis epistolam
scripsit ad Faustum, & Symmachum Senatores, pro Symma-
cho Papa, in qua eandem tradit doctrinam, eodemque mo-
do impugnatur à Launoio. Verum quascumque adhibeat in-
terpretationes, impossibile est, ut qui eam bonâ fide legit,
non perspiciat, S. Avitum suo, & omnium Episcoporum
Galliæ nomine scripsisse, non potuisse Synodum adversus
Pontificem convocari, aut eum judicare; *Intelligimus, inquit,
S. Symmachum Papam, si saeculo primùm fuerat accusatus, Consecratorum sacro-
rum solatium potius adsciscere, quam recipere debuisse judicium. Quid cla-
rius? Et infra; Quod Synodus ipsa venerabilis, laudabili constitutione
prospiciens causam, quam, salvâ ejus reverentiâ dictum sit, penè temere sus-
ceperat inquirendam, Divino potius servavit examini. Ità non censet Avi-
tus potuisse Synodum ex consensu Papæ convocatam, deo
ferre sententiam, ut etiam si judicium Deo reservaverit, eam
penè temeritatis accuset, quod vel inquisitionem susceperit. At-
que hinc refellitur, quod contendit Launoius Synodum de
Papa verè judicasse, quâ ratione putat, se Episcoporum au-
toritate infirmare Ennodii testimonium; Licet ipsamet Sy-
nodus apertè declaret se causam Divino reservasse judicio.
Sunt adhuc alia in eadem Epistola, quæ prosequi non est
opus. Istud tantùm adjungimus. *Si Papa Urbis vocatur in dubio,
EPISCOPATUS IAM VIDEBITUR NON EPISCOPVS VACIL-
LARE, sed de convocatione Conciliorum satis, super-
que.**